

Slujirea

Proverbe 31:10-31

Frumoasă imagine a ceea ce este slujirea! Slujirea e întotdeauna definită prin ceea ce se face. Aici e vorba de o femeie înțeleaptă și o casă. Iar casa arată care este lucrarea ei. Pe ea nu o vedem. Dar privim la casă și vedem înțelepciunea femeii care o ține în rânduială. Într-un sens, femeia înțeleaptă este o ilustrare a adunării. Nu vedem organizarea interioară a adunării, dar vedem efectul acestei organizări. Vedem casa, iar rânduiala din casă ne vorbește de gândul Domnului. Despre femeie se spune – adică, în împrejurări obișnuite – că ea ar trebui să fie gospodina casei. Asta nu înseamnă cineva care stă acasă, ci înseamnă cineva care cu adevărat se îngrijește de treburile casei. Se poate ca o femeie să stea tot timpul acasă și, totuși, să nu se ocupe de casă.

Am citit acest pasaj din Scriptură, deoarece el ne oferă o imagine a slujirii. Nu îl voi interpreta, nici nu voi încerca să fac asta. Dar mă voi referi la una sau două caracteristici legate de slujire. Oamenii se uită la ceea ce facem, nu la ceea ce presupunem că suntem. Faptele noastre ne vor lăuda la porți. „Focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.” Nu ceea ce omul crede că este, sau spune că este, ci „focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia”. Nu am nicio îndoială că dacă adunarea ar fi rămas credincioasă organizării ei, Casa ar fi fost păstrată în ordine. Dacă mecanismul intern (dacă pot folosi o astfel de expresie) ar funcționa în întregime corect, atunci ceea ce s-ar vedea ar fi armonia și ordinea organizării interioare. Ca și în cazul unui ceas: nu-i vezi mecanismul, dar vezi efectul lui, fie că e bun sau nu, fie că arată timpul corect sau nu. Ceea ce vedem se

numește, în mod corect, Casa; ceea ce nu vedem este Trupul, și el este energia vitală în Casă – este ceea ce se află în legătură vie cu Capul și acționează în mod corespunzător, iar rezultatul obținut este potrivit voii Lui.

Sunt două trăsături puternice în această femeie înțeleaptă, și ele rezumă propria noastră slujire. Acestea sunt: hrana și îmbrăcămintea. Ea îi hrănea și îi îmbrăca pe membrii casei ei. Desigur, acestea sunt doar simboluri, dar ele corespund acțiunii harului divin în slujirea desăvârșită a binecuvântatului nostru Domn. Cu privire la El este scris: „Nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește și îl îngrijește cu drag, ca și Cristos Biserica” (Efeseni 5:29). Un lucru este interior, celălalt este exterior: hrană și îmbrăcămintea. Cele două lucruri de care, oricine știe, are nevoie un bebeluș. Și indiferent cât de renumit sau de bogat este un om, două comodități sunt esențiale, și anume hrana și îmbrăcămintea; el e dependent de aceste două lucruri. Fără ele, tot mediul lui de viață nu ar avea nicio valoare. Domnul ne hrănește pe toți, dar nu sunt sigur dacă experimentăm toți această hrănire, dacă nu cumva o refuzăm. „L-aș hrăni cu cel mai bun grâu și l-aș sătura cu miere din stâncă” (Psalmul 81:16).

Este un lucru extraordinar să ne ținem de principii. Și primul mare principiu pe care doresc să-l aduc înaintea voastră, legat de adevărata slujire, este acesta: slujirea e întemeiată pe dreptate. Noi, toți, suntem robii lui Isus Cristos. Recunoaște, pur și simplu, acest lucru, și îți va fi de mare ajutor. Are Cristos dreptul asupra ta? Asupra a tot ce este al tău? Da. Tu ești robul Lui. Pavel își găsește plăcerea în a se numi rob. Oamenii, din bunăvoința lor naturală, vorbesc despre eliberarea robilor, dar duc lucrurile mult mai departe – se eliberează pe ei înșiși. Dar faptul că ești rob presupune că stăpânul tău are drepturi depline asupra ta. Tot ce ai îi aparține lui. Dacă ești rob, nu poți revendica nimic pentru tine însuși. Ei bine, acesta este un mare principiu de care trebuie să ne ținem, și nu vom înțelege slujirea până nu vom face aceasta. Foarte adesea acționăm ca și cum ne-am închipui că suntem voluntari, că putem sluji sau nu, după bunul nostru plac. Nicidecum! Suntem robi, și nu avem nicio opțiune.

Voi prezenta imediat un alt motiv pentru slujire. Pentru început mă refer la dreptate. Dacă ești rob, nu ai niciun drept de a face ceva decât la porunca stăpânului tău. „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru.” El ne-a cumpărat (deci, în acest sens, El este Mântuitorul trupului), și trebuie să fim bucuroși că a făcut asta; cu cât suntem mai pătrunși de acest lucru, cu atât vom fi mai încântați de a fi robii Lui. Acesta ar fi un răspuns bun pentru oricine care întreabă: „De ce faci cutare sau cutare lucru?” „Îl fac pentru că așa e drept. Sunt robul lui Cristos, chemat să fac voia Lui; nu ceea ce-mi place mie, ci ceea ce-I place Lui.” Acesta este primul mare principiu. În sprijinul acestuia citesc de la 1 Corinteni 7:22-23: „Robul chemat în Domnul este un slobod al Domnului. Tot așa cel slobod, care a fost chemat, este un rob al lui Cristos. Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți, dar, robi oamenilor”. În versetul anterior spune: „Dacă poți să ajungi slobod, folosește-te”. Un ostaș de rând care se înscrie la oaste, se leagă pentru o anumită perioadă de timp și nu poate pleca, dar un ofițer poate pleca când vrea. Fac referire la acest lucru numai pentru că, uneori, auzim spunându-se: „Nu mă pot elibera”. Nu te poți, din cauză că nu îți place să faci un sacrificiu mare pentru a-ți obține libertatea.

Primul lucru, și care e de o importanță covârșitoare, este acesta: ești robul lui Cristos, ai fost cumpărat cu un preț. Așa cum am spus, nici chiar copiii tăi nu îți aparțin. Ar trebui să fii bucuros că ești rob, pentru că El e un Stăpân așa de minunat. Iată unde eșuează credincioșii. Ei nu pornesc de la faptul că au un Stăpân care are drept deplin asupra întregii lor vieți. Nu este vorba de ceea ce tu crezi că îți poți da Lui – cutare sau cutare lucru. Dacă ești în mod sincer și complet în mâinile Lui ca rob, poți fi foarte sigur că El îți va purta mult mai bine de grijă decât ți-ai putea purta tu însuși. De fapt, după cum putem înțelege din Scriptură, credinciosul nu suferă de lipsa hranei sau a îmbrăcăminte decât doar în cazuri legate de slujire sau disciplinare.

Cum a spus cineva: „N-am cunoscut pe nimeni care să se fi lăsat cu totul în mâna Domnului și să fi ajuns cu adevărat să

ducă lipsă, cu excepția unuia care s-a hrănit cu urzici trei zile, și a fost în temniță din cauză că slujea Domnului". El a adăugat: „Noi nu am ajuns până acolo, adică, nu suntem suficient de devotați Domnului, pentru a ni se îngădui să suferim lipsuri mai mari". Pavel a spus: „În foame și sete... în frig și lipsă de îmbrăcăminte".

Așadar, începi cu principiul mare și fundamental, și anume acela că ești robul lui Cristos, cumpărat cu un preț. Iar dacă ești un om onest, vei arăta aceasta în toate. Se vorbește despre fidelitate, dar începem noi cu fidelitatea față de Cristos? Iată virtutea: „Inima bărbatului ei se încrede fără grijă în ea" (Proverbe 31:11, KJV). Dacă legătura ta cu Cristos nu e bună, fii sigur că ești șubred și în altă parte, peste tot. Dacă nu ești în stare bună la vârf, cum ai putea fi în altă parte? Cum te-ai putea aștepta ca un copil care nu se poartă drept cu mama și tatăl lui să se poarte drept cu frații și surorile lui? Sau cu tine? Nu se poate.

Asta e totul? Nu. Domnul Se așteaptă ca tu să fii un slujitor demn de încredere. „Inima bărbatului ei se încrede fără grijă în ea." Poate fi ceva mai frumos? Avraam a fost numit prietenul lui Dumnezeu. Știi că Cristos este prietenul meu. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, într-adevăr, este! Dar adeseori îmi doresc să pot spune cu toată tăria: „Știi că *eu* sunt prietenul Lui". „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu" (Ioan 15:15). El nu Își pierde drepturile dând robului o poziție mai înaltă. Așadar, slujirea e întemeiată pe dreptate.

Să trecem acum la Romani 12, și vom vedea un alt lucru. Slăvit să fie Dumnezeu că am fost călăuzit, în felurite moduri, să mă gândesc la a sluji Lui. Primul lucru care mi-a atras inima din fragedă tinerețe a fost acesta: trebuie să slujesc Domnului. Știu foarte bine că am neglijat, am șovăit să fac aceasta. Dar Domnul nu lasă niciodată să se îndepărteze de la tine scopul real al inimii tale. Indiferent câți ani nu ești preocupat de acest scop, totuși Domnul îl ține minte, și, cu siguranță, acesta va reveni. Aceasta este o foarte mare mângâiere pentru inima mea. Revenind la

Romani 12: ce găsim aici? Faptul că trupul nostru trebuie să fie o jertfă vie. De ce? Să privim la sfârșitul capitolului 6. Omul cel vechi (carnea) este deposedat de puterea lui. Și cine l-a deposedat? Cristos. Ce urmează apoi? „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie.” Aceasta este slujirea voastră înțeleaptă; nu e o slujire legalistă. Trupul îi aparține Domnului. Dacă nu credeți acest lucru, nu veți înțelege niciodată ce este slujirea.

Trec acum la un alt punct, de o imensă importanță. De unde să încep? Iată, sunt un slujitor. Știu că sunt un rob al lui Cristos, știu că trupul meu Îi aparține și înțeleg că, în ce mă privește, trebuie să renunț la tot ce am. Și atunci întreb: De unde să încep? Ei bine, e de o importanță crucială unde începi. Dacă privesc la creștinii din jurul meu, știu foarte bine unde încep ei, și știu unde tind inimile noastre, ale tuturor, să înceapă. În zilele tinereții mele credeam că nu este alt mod de a sluji Domnului decât ca preot – deci să slujesc într-o biserică, cum se zice. E drept că aceasta este o idee corectă în sine, deși nu spun că este corect pusă în practică. Poate unii dintre voi vă întrebați de ce spun eu că a sluji într-o biserică este o idee corectă, dar dacă citiți versetele 4 și 5, veți găsi explicația.

Deci, de unde începem? De la Trupul lui Cristos. „Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Cristos; dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora” (Romani 12.4). Trebuie să începi acolo, să începi de la vârf. Vei spune: „Dar eu sunt slujitorul lui Cristos”. Da, dar ești un mădular al Trupului Său. Vorbim acum despre ceea ce aș putea numi mecanismul interior (piesele unui ceas), adică organizarea Trupului, care produce un rezultat ce se vede în casă. Întocmai ca femeia înțeleaptă din Proverbe 31. Dacă femeia acționa cu înțelepciune, casa era o manifestare frumoasă a capacităților ei – o mare mărturie. Urmarea era că soțul ei era cunoscut la porți. Nu zăbovesc mai mult asupra acestui punct, dar este un mare lucru să ne ținem de acest verset 4 din Romani 12. Începem de la Trup, dar apoi trecem dincolo de el: „Să facem bine la toți, și

mai ales fraților în credință” (Galateni 6:10). Începem însă de la Trup, și e foarte important să începem bine. Orice dar bun este de sus, și vine jos.

Să trecem acum la Efeseni 4. Ajungem la un alt punct în legătură cu slujirea. Aici găsim de ce anume este legat începutul – de adunare. Primul lucru este de a umbla într-un chip vrednic de chemare. Suntem îndemnați să ne străduim să păstrăm „unitatea Duhului prin legătura păcii”. Sper să înțelegeți că, dacă sunteți în legătură cu Cristos, în prezența Lui în mijlocul alor Săi, veți primi lumină cu privire la ceea ce este cel mai aproape de inima Lui. Dar spun aceasta cu referire la slujire – ieși din prezența Lui și mergi să Îl arăți pe El aici, pe pământ. Prima slujire este aceasta: „Căutați să păstrați unitatea Duhului prin legătura păcii ” (v. 3). Sau, ca să revenim la imaginea din Proverbe 31, femeia înțeleaptă trebuie să fie sănătoasă, altfel nu va putea ține lucrurile în ordine. Facem totul ca să contribuim la sănătatea ei, și asta înseamnă a ne strădui să păstrăm „unitatea Duhului prin legătura păcii”.

Ajungem acum la darurile pentru slujire, pe care ni le dezvăluie Epistola către efeseni. În Romani e vorba mai mult de responsabilitatea noastră, decât de darurile speciale – de ceea ce e comun fiecăruia: „cine arată milă, s-o facă cu bucurie” (Romani 12:8, KJV). Nu e nimeni din cei prezenți aici care să nu poată practica acest har. A scoate un copilăș dintr-un șanț înseamnă „a arăta milă cu bucurie”. A profeti este primul, și poate spuneți cel mai înalt, har. Eu însă aș prefera să-l am pe ultimul, fără primul, decât pe primul, fără ultimul. Ar fi jalnic să fiu un profet, dar să nu arăt milă, cu bucurie. Și ceea ce face acest har așa de frumos este că el e o slujbă accesibilă oricui, chiar și unui copil. Un copil care are doar câțiva bani poate să meargă și să-i dea unei persoane aflate în nevoie, și astfel să arate milă, cu bucurie.

În Efeseni însă dăm de daruri speciale, iar versetul 12 arată pentru ce sunt ele: „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos”. În creștinătate se face distincția între slujitor și biserică, în loc de a se face din biserică obiectivul real, comun al slujitorului. Dacă sunt

evangelist, lucrez pentru biserică la fel de mult ca și învățătorul, dar în alt mod. Cu toții au de-a face cu Domnul, Capul, dar ei conlucrează înspre această mare țintă: „desăvârșirea sfinților”. După cum spune și Pavel: „rabd totul pentru cei aleși” (2 Timotei 2:10) – aceștia sunt proeminenți. Dacă sunt evangelist, ce urmăresc? Cercetez lumea – mătur casa cu mare grijă ca să găsesc moneda de argint – și nu doar ca să o găsesc, ci, după ce am găsit-o, s-o pun alături de celelalte nouă. Dar cum pot face asta dacă nu știu unde sunt celelalte nouă? Exact acest lucru se întâmplă în creștinism: nu se știe unde sunt cele nouă. Ce vedem însă în Matei 13? Cei care au scos năvodul la mal au selectat și peștii; au pus în vase ce era bun. Aceasta nu se petrece în cer, ci pe pământ. Așa cum a spus Pavel: „Eu am semănat”.

Aici, în Efeseni, punctul important este acesta: Capul dă daruri speciale, și nu doar slujirea cu care este dator fiecare om, ca în 1 Corinteni 12: „fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora” (v. 7). Nu este dată pentru tine însuși, ci pentru folosul tuturor. Cum scrie mai jos în acest capitol din Efeseni, versetul 16: „bine încheșat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură... potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei”. Dacă nu acționezi prin Duhul, faci rău întregii biserici. Poate te gândești că pierderea e doar pentru tine, ca individ, dar nu ești un suferind singuratic, ci mă faci și pe mine să sufăr. Nu știu cum, dar sufăr din cauza ta, pentru că suntem mădulare ale unui singur Trup.

Legat de darurile speciale: e interesantă întrebarea, deși nu pot spune multe despre acest lucru. Când primește cineva un dar? Nu cred că neapărat la convertire. Știm că s-au dat daruri după convertire. Apostolul Pavel urma să fie un slujitor și un martor al lucrurilor pe care le văzuse. Darul lui a crescut. Vreau însă să aduc înaintea voastră următorul lucru: întrucât darul vine de la Cristos, nu ai doar, pur și simplu, darul, ci trebuie să înveți de la El sfera corespunzătoare a acelui dar; trebuie să fie în legătură cu El. De exemplu, să mă refer la cineva despre care toți vorbim cu respect – Luther. Oricât de mare a fost darul lui, nu cred că el a fost împreună cu Domnul în mijlocul alor Săi,

că L-a cunoscut pe Domnul acolo, ca să își poată folosi darul în legătură cu interesul suprem al lui Cristos pe pământ. De fapt, într-un sens, nimeni nu poate face asta dacă nu este în compania Domnului. Numai acolo pot primi călăuzire reală. Cum aş putea-o primi din exterior? E nevoie să fiu în comuniune cu Domnul, în cercul Lui de interes, dacă vreau să fiu călăuzit și influențat de El. Nu am nicio îndoială că sunt mult mai multe daruri decât cele care sunt practicate. Dar dacă îți aduci trupul ca o jertfă vie, darul tău va ieși la lumină. Mulți sunt împiedicați de lucruri care îi acaparează, în loc să fie acaparați de Cristos, și astfel darul nu iese la lumină. Darul este de la Cristos, și dacă nu ești drept față de Cristos, față de cine vei fi drept? Dacă nu ești credincios față de Dumnezeu, nu pot să cred că ești credincios față de altcineva. Am văzut lucrul acesta în repetate rânduri printre creștini.

Un singur pasaj din Scriptură e suficient pentru a clarifica lucrurile. Voi cita cuvintele Domnului din Ioan 20:21: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”. Ei au fost trimiși în lucrare din acel loc. Și este un sentiment minunat dacă lucrezi trimis de Cap, pornind din cercul Lui de interes, căci atunci interesul Lui îl cauți. Dacă ești evanghelist, ei bine, ai acest dar de la Cristos, și descoperi că El te trimite în folosul adunării, cu toate că lucrarea ta este de a căuta sufletele pierdute din lume. Tu mergi pentru Cristos, ca ambasador al lui Cristos. Crezi că asta te face un evanghelist mai ineficient? Nu. Revendici sufletele pentru Cristos, vii de la Cristos, ai însărcinarea de la Cristos, și în niciun alt loc nu poți avea o mai mare confirmare cu privire la darul tău ca și în adunare. Nu am absolut nicio îndoială că mulți oameni înzestrați cu daruri nu au confirmare în prezența Domnului. Cazul lui Moise va ilustra ce vreau să spun prin aceasta. Fără îndoială, el a știut că a fost chemat de Dumnezeu, dar când a apărut el pe scenă cu putere, în sensul real de trimis al lui Dumnezeu? Nu înainte de a fi văzut rugul aprins. Și cred că atunci a avut loc ceea ce eu aş numi „consacrarea” lui. Cu alte cuvinte, atunci a dobândit, prin intermediul acelui rug aprins, o cunoaștere aparte a Domnului și a harului Său. Harul acesta

urma să-i marcheze slujirea toată viața. De aceea, cea mai mare binecuvântare pe care a putut-o da, și pe care i-a dat-o lui Iosif, a fost „binecuvântarea Celui ce S-a arătat în rug” (Deuteronom 33:16, KJV).

La fel a fost și cu Isaia. Dar întreb acum pe orice creștin care înțelege cu adevărat că a primit ceva de la Domnul: Unde ți s-a confirmat aceasta? Unde ai aflat gândul Lui cu privire la acest lucru? Trebuie să fii în prezența Domnului, în cercul Lui, pentru a înțelege gândul Lui referitor la darul tău, căci acesta este dat pentru „desăvârșirea sfinților”. Nu este dat ca să se poată spune: „Omul acesta este un mare predicator!” Nicidecum! Tu ești slujitorul lui Cristos, și îți este rânduită atât sfera de slujire, cât și obiectivul ei. Și care este obiectivul slujirii? Desăvârșirea sfinților. Pentru un evanghelist? Da, căci cum ar putea fi oamenii desăvârșiți dacă nu ar fi convertiți? Asta înseamnă că evanghelistul este o persoană care are o responsabilitate foarte mare! Da. De aceea Pavel, cel care a manifestat cel mai mare interes față de adunare, a fost și cel mai mare evanghelist care a trăit vreodată pe pământ. Să nu vă închipuiți că cele două se opun una alteia. Nu trebuie să fie așa. Dacă se opun, aceasta e din cauză că oamenii separă ceea ce Dumnezeu a unit. Și tocmai aici creștinătatea a luat-o într-o direcție greșită. Lucrarea de evanghelizare este de o importanță majoră, căci de la ea se așteaptă rezultate. Dar nu trăiești prin credință când ești dependent de rezultate. Prima tentație (vezi Luca 4) este de a folosi metodele tale; de a acționa independent de Dumnezeu. A doua: de a accepta ceva din partea lumii. Apoi, dacă ai cât de cât conștiință, vei dori să ai rezultate înaintea oamenilor, vreo dovadă că Dumnezeu este de partea ta. Însă dacă ai credință în Dumnezeu, nu ai nevoie de dovezi. Dacă te abați de la credință, devii limesc, și atunci vei căuta rezultate pentru a dovedi că Dumnezeu lucrează prin tine.

În continuare, să citim din Fapte 13:2: „Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: 'Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat'”. Aceasta s-a întâmplat în adunare. Nu am nicio îndoială că noi am eșuat

mult în această privință. Am legat prea puțin adunarea de slujire. Sunt destul de sigur că, cu cât avem o înțelegere mai clară a prezenței Domnului în adunarea Lui, cu atât înțelegem mai bine caracterul slujirii pe care trebuie s-o efectuăm, precum și vremea potrivită pentru ea. În adunare Îl vedem noi pe Domnul în propriul Lui cerc, în lucrurile care Îi aparțin, și acolo înțelegem relația noastră cu El. Accentuez acest lucru. Iată-i aici pe acești doi oameni, Barnaba și Saul; unde au primit ei direcția corectă pentru slujire? În adunare. Duhul Sfânt este Persoana care acționează pentru Cristos; Duhul Sfânt este singurul mijloc prin care poate fi făcută comunicarea. El spune: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat”.

Un verset pe care nu aș vrea să-l omit în acest context se găsește în 1 Timotei 4:14: „Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin prorocie, cu punerea mâinilor de către ceata prezbiterilor”. Prezbiteri înseamnă bătrâni. Era ca și cum ar fi spus: „Mergem toți cu tine”. Doresc să înțelegeți că, dacă vreți să cunoașteți călăuzirea dreaptă a Domnului, în adunare o veți găsi. Nu este vorba de dar. Darul îl primesc, categoric, de la Domnul, dar El mă călăuzește în relație cu ai Săi. Nu cred că înțelegem îndeajuns adunarea și prezența Domnului. Prezența Domnului ne introduce în Locul Preasfânt. „Am intrat în sfântul Locaș al lui Dumnezeu” (Psalmul 73:17) nu înseamnă prezența Lui în camera ta; corespondentul acestuia este adunarea. Nu cred că avem o imagine suficient de clară cu privire la natura minunată a adunării. Îl întâlnesc pe Domnul în mijlocul alor Săi. Niciodată nu am parte de prezența Lui în camera mea în același mod ca și în adunare. Adevărul pe care îl învăț în camera mea se arată într-un mod mai îmbelșugat în adunare.

Următorul aspect despre care aș vrea să vorbesc este acesta: Cum să cunosc care e lucrul pe care trebuie să-l fac? E o întrebare crucială pentru fiecare dintre noi – și așa și trebuie să fie. Într-adevăr, nu există înaintare acolo unde nu este punere în practică; și cu cât e mai multă practică, cu atât e mai bine. Eu sunt slujitorul Domnului. Doresc să știu care e lucrul pe care trebuie să-l fac. Să citim de la sfârșitul capitolului 10 din Luca

– un pasaj bine cunoscut, despre Marta și Maria. Întrebarea este: Prilejurile sunt cele care trebuie să mă călăuzească în slujire, sau Domnul este Cel care trebuie să mă călăuzească? Știu că veți spune: „Domnul!” Iată aici două surori, Marta și Maria. Marta spune: „ Un Oaspete de seamă a sosit în casă. Acest prilej îmi arată că trebuie să Îi ofer cele necesare”. Ei bine, ea e împovărată cu multă slujire, și așa se întâmplă întotdeauna când suntem preocupați de propriul nostru mod de a vedea lucrurile. Este ideea omenească. Și nimic nu ne cauzează mai multă suferință ca ideea omenească. Maria stă la picioarele Domnului și ascultă cuvântul Lui, iar Domnul spune cu privire la ea: „Un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună”. Nu „partea mai bună”, cum se citește în mod obișnuit, fapt care arată cât de puțin se înțelege ce a spus Domnul. Maria a ales partea bună – lucrul drept. Ea a aflat care este gândul Domnului. Și nu văd cum ai putea avea o idee corectă despre ce anume dorește Domnul, dacă nu te afli în compania Lui. Nu e vorba de a căuta un text. Fără îndoială că Domnul răspunde credinței copilului în felul acesta. Dar nu poți ști gândul Lui dacă nu ești lângă El. Stând la picioarele Lui, ascultând cuvântul Lui, primești înțelepciune de la El și mergi, pentru a face lucrarea, pornind de la El. Nu ocazia te direcționează; dacă într-adevăr ești cu Domnul, El te va călăuzi drept. E un lucru minunat: iată-mă, lăsat aici, pe scena omului natural care nu înțelege nimic despre Dumnezeu, și eu trebuie să fac totul potrivit voinții lui Dumnezeu! Dacă mi-ar fi foarte limpede că ceea ce fac e contrar lui Dumnezeu, nu ar fi nicio dificultate. Dar voința mea dejucată iese mereu la iveală sau își scoate capul pentru a face cutare sau cutare lucru. Nu, nu a fost călăuzire în cazul Martei. Și calea Martei este calea pe care se face, în general, slujirea. „Un singur lucru trebuie.” Ce anume trebuie? Maria învață de la Mine.

Știm cu toții ce înseamnă să practicăm slujirea. Să merg să vizitez pe X sau Y? Să fac cutare sau cutare lucru? Desigur, nu e bine să fii indolent, dar activitatea în sine nu înseamnă nimic. „Calea celor drepți este netezită” (Proverbe 15:19). Nu spune: „Calea celor activi”, dar este o mare deosebire între calea

celor drepți și calea celor leneși. În general, credincioșii iau în considerare prilejurile. Vreau să accentuez că nu prilejurile trebuie să ne călăuzească, ci Domnul. Noi Îl întrebăm pe El. E mare lucru să poți să stai și să aștepți ordine de la El. Ce favoare mai mare decât aceea de a fi în slujba Domnului? Slujitorii Coroanei sunt oamenii cei mai aleși din țară. Ce poate fi mai măreț decât a fi un slujitor al Domnului Isus Cristos? Și nu am nicio îndoială că Domnul vrea mai degrabă ca eu să fac un lucru mic în armonie cu El, decât să fac vreuna dintre cele mai alese lucrări înfăptuite în zilele noastre, dar fără El. Apoi, și acesta este un lucru foarte îmbucurător care, pe mine, mă mângâie adeseori, este faptul că tocmai slujirea cea mai înaltă este cea care aduce cea mai mare plăcere celui care Îl iubește pe Cristos. „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu” (Ioan 12:26). Poate fi ceva mai atrăgător? Oricine poate înțelege ce înseamnă să fii prieten, deși ești slujitor.

Să trecem acum la Numeri 18:2: „Apropie, de asemenea, de tine pe frații tăi, seminția lui Levi, seminția tatălui tău, ca să fie legați de tine și să-ți slujească atunci când tu și fiii tăi împreună cu tine veți fi înaintea Cortului întâlnirii”. Fiecare dintre noi este și levit, și preot. Suntem preoți, dar preotul este înăuntru, cu Dumnezeu. E remarcabil că, în cazul consacării preoților, nu apare niciun cuvânt despre ceva exterior; totul era în interior, cu Dumnezeu. M-a impresionat foarte mult acest lucru.

Dar ce este preotul când vine afară? Levit! Iar levitul are multe de făcut. Uitați-vă la Chehat – ce mare era domeniul lui de slujire! De la chivotul legământului până la altarul de afară. El nu putea spune că se ocupa de o parte și lăsa alta nefăcută. Leviții aveau în grijă țărâșii și drugii, scândurile și toate celelalte lucruri; trebuiau să aibă o modalitate concretă de a le transporta. Dar ei toți aveau o slujbă și erau uniți cu preoții. Spun aceasta pentru a vă arăta că slujirea voastră levitică trebuie să corespundă slujirii voastre preotești; trebuie să veniți afară de la comuniunea cu Domnul, trebuie să ieșiți în exterior după ce ați fost în interior.

Trec acum la un alt subiect, și anume influența morală a persoanei care slujește. Luca 11:36: „Dacă tot trupul tău este plin

de lumină, fără să aibă vreo parte întunecată, va fi în totul plin de lumină, întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare". Noi suntem chemați să fim lumini în lume. Slujitorul trebuie să fie o reflectare a adevărului pe care îl vestește. Cineva a spus odată: „Dacă nu ai un renume bun între cei de afară, nu poți vorbi cu îndrăzneală”. Aceasta este semnificația practică a platoșei dreptății. Oamenii puteau să-i spună lui Petru: „Tu te-ai lepădat de Domnul!” „Da, dar nu mai fac aceasta acum; am pe mine platoșa dreptății”. Altfel nu poți vorbi cu îndrăzneală. Este foarte important ca slujitorul să fie, în el însuși, o întruchipare a ceea ce prezintă. Găsim lucrul acesta accentuat puternic de apostolul Pavel în Filipeni: „Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine și ce ați văzut în mine, faceți!” (Filipeni 4:9). Nu era numai ceea ce ei auziseră, ci și ceea ce văzuseră. Nu-mi pot imagina ceva mai frumos. Așadar, omul poartă cu el o greutate morală; el întruchipează ceea ce vestește.

Frumos este prezentat în Epistola lui Petru faptul că chiar și un soț necredincios poate fi câștigat prin conduita virtuoașă a soției lui. Fără îndoială că am avea mult mai mare influență asupra oamenilor, a familiilor noastre etc., dacă am arăta mai mult din greutatea morală a harului divin în felul nostru de trai. Pavel îi spune lui Timotei: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12). El trebuia să fie un exemplu. Știți cum se aplică aceasta în creștinătate: omului i se impune să poarte un anumit veșmânt, ca să arate sacralitatea slujbei sale. De ce să nu port așa ceva în înțeles moral? De ce să nu am acea greutate divină în trăirea mea, ca să nu mai fie nevoie de un veșmânt exterior pentru a impune respect?

Următorul lucru pe care îl voi aminti se referă la atitudinea pe care trebuie să o ai față de cei cărora le slujești – o atitudine care, cred eu, este foarte mult neglijată. Nu este vorba doar de ceea ce ești în tine însuși, ci și de ceea ce ești față de cei cărora le slujești. Este un lucru mai mare decât darul, și acesta este dragostea – este natura lui Cristos. „Vă voi arăta o cale nespus mai bună” (1 Corinteni 12:31). Foarte des văd cum cineva care

nu are un dar mare, dar are dragoste, întrece pe altul care este foarte dotat în slujire. Oricine poate avea dragoste. Merg la un bolnav și simt că el poate suporta doar o vizită de cinci minute. Nu mă gândesc nicidecum la mine, nici la ceea ce aş putea spune; aş putea ține un discurs, dar mă gândesc la bolnavul respectiv. Pe el îl am în vedere, nu pe mine. Citiți 1 Tesaloniceni 2:3-8: „Căci propovăduirea noastră nu se întemeiază nici pe rătăcire, nici pe necurăție, nici pe viclenie. Ci, fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia, căutăm să vorbim așa ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inima. În adevăr, cum bine știți, niciodată n-am întrebuițat vorbe măgulitoare, nici haina lăcomiei, martor este Dumnezeu. N-am căutat slavă de la oameni: nici de la voi, nici de la alții, deși, ca apostoli ai lui Cristos, am fi putut să cerem cinste. Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața voastră, atât de scumpi ne ajunseserăți”. Vedeți ce slujitor a fost Pavel! Sau 2 Tesaloniceni 3:7: „Voi înșivă știți ce trebuie să faceți ca să ne urmați; căci noi n-am trăit în neorânduială între voi”.

Mai este o calitate a slujitorului, pe care vreau să o aduc înaintea voastră, ca să vă arăt caracterul apostolului. Ea sintetizează caracterul slujitorului. 2 Corinteni 12:15: „Și eu voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru voi”. Acesta este principiul corect; aceasta arată caracterul.

Încă un lucru vreau să vi-l arăt în seara aceasta, și anume răsplata pentru slujire. Să citim din 1 Ioan 2:28: „Și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine”. Aceasta se referea la slujitor în relația lui cu cei cărora le slujea, și nu la faptul ca aceștia din urmă să nu fie dați de rușine. Este aceeași idee pe care o întâlnim și la apostolul Pavel: „Bucuria și cununa mea” (Filipeni 4:1); „voi sunteți slava și bucuria noastră” (1 Tesaloniceni 2:20).

Acesta este un subiect foarte serios. Dacă nu acționez sub călăuzirea Domnului, slujba mea e stânjenită și nu va avea

nicio valoare. „Focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Corinteni 3:13). „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Corinteni 5:10). Mai citez doar un singur verset: „Luați seama la voi înșivă, ca să nu pierdem ce am lucrat, ci să primim o răsplată deplină” (2 Ioan 8, București 2001). Adică, să nu fie nicio lipsă.

Nu e nevoie să mai adaug altceva, dar vă recomand să cugetați la pasajul din Scriptură cu care am început. Este o binecuvântare minunată să umblăm în devotament total față de interesul lui Cristos. Femeia virtuoaasă avea doar un singur gând, și inima soțului ei se încredea fără griji în ea. Ea se gândea în întregime la interesele lui și fie că își aducea hrana de departe, sau cumpăra un ogor, sau făcea orice altceva, totul era cu acest scop. De aceea s-a ajuns acolo că soțul ei era cunoscut la porți. Ea făcea rost de lână și de in și lucra cu mâini harnice. Începea cu adunarea materialului brut, pe care apoi îl torcea și îl țesea și, în final, îl vindea negustorilor. Trăsătura propriului ei mod de trai era frumoasă; ea era îmbrăcată cu tărie și cinste, iar felul în care vorbea era un însemn minunat al înțelepciunii: „Ea deschide gura cu înțelepciune” – aceasta arată că inima ei era plină cu înțelepciune. „Din prisosul inimii vorbește gura” (Luca 6:45). Foarte des spunem că omul înțelept își închide gura cu înțelepciune, sau spune un lucru înțelept înainte de a-și închide gura. Dar e un lucru mare să auzi pe cineva deschizându-și gura cu înțelepciune.

Domnul să ne deschidă inimile ca să înțelegem ce mare binecuvântare este să-I aparținem Lui. Noi, într-adevăr, Îi aparținem Domnului. El are interesele Lui aici pe pământ, iar noi trebuie să fim preocupați de interesele Lui. Fie ca El să ne folosească pentru interesele Lui, de dragul Numelui Lui.